

den farlighed, der gør, at man normalt vil sige, at de hver især udgør et miljøproblem.

Problemet for kosmetikbranchen er imidlertid, at nogle af de sminker og sæber osv., der anvendes, faktisk indeholder stoffer, som kan udgøre en betydelig risiko for mennesker, og der har været uhyggelige sager på det her område, som har belastet hele branchens renommé og skabt betydelig usikkerhed hos folk. Derfor er det naturligt for dem at ønske en bedre samfundsmæssig kontrol, også måske af nogle af de mere marginale importører, der er.

Vi har haft samarbejde med denne branche, og der er indgået en aftale om at styrke samfundets tilsyn på det her område, som er virksomhedernes eget ansvar, som en service for virksomhederne, kan man sige, eller en hjælp til branchen, finansieret af branchen selv, og – som hr. Ole M. Nielsen siger – dermed altså også af forbrugerne selv.

Problemet er bare, at en sådan aftale om medfinansiering af løsning af en opgave savner hjemmel i den eksisterende lovgivning. Det eneste, det her forslag gør, er at give hjemmel for, at denne branche, som selv har ønsket det, og andre brancher, der måtte ønske det, kan bidrage til løsning af de alvorlige problemer med kemikalier ved at give en medfinansiering.

Så er der dem, der spørger: Jamen kunne I ikke bare have klaret det ved finansloven? Alle, der har fulgt finanslovforhandlingerne, ved, at styrelserne bredt i Folketinget har været udsat for ønsker om nedskæringer af indsatsen. Alle har samtidig det ønske, at vi på bestående forvaltningsområder øger effektiviteten: hurtigere besvarelser, hurtigere og grundigere behandling af spørgsmålene. Partierne har beständig ligesom det store, store flertal af befolkningen et ønske om at styrke indsatsen på miljøområdet. Alle disse ting går altså ikke sammen, medmindre vi er lidt kreative med hensyn til finansieringen, sådan som det her lovforslag er udtrykt for.

Det er fuldstændig ukontroversielt for mig, at vi prøver at skabe større tryghed, når det drejer sig om kosmetik. Vi bruger jo ikke kosmetik for at ødelægge vores helbred. Vi bruger kosmetik for – ja, for at have det bedre med os selv og gøre et bedre indtryk på vores omgivelser, end vi ellers gør. Det skal vi selvfølgelig kunne gøre på en fuldstændig betryggende måde, og en af vejene til at opnå denne tryghed er, at vi får en bedre kontrol, og det vil myndighederne meget gerne medvirke til.

Jeg vil derfor påtage mig det fulde ansvar for, at forslaget er udtrykt på en sådan måde, at det har kunnet give anledning til så mange misforståelser. For det er i virkeligheden det mest uskyldige, det mest positive forslag; det er det, jeg til hverdag plejer at kalde 2 + 2 = 4-forslag. Men det har altså ikke været udtrykt på denne måde, og det vil jeg selvfølgelig råde bod på undervejs under udvalgsbehandlingen. Jeg er overbevist om, at når vi er færdige med det hele, vil vi selvfølgelig også kunne blive enige også om det her forslag.

Jeg påtager mig det fulde ansvar for, at tingene har været udtrykt på en sådan måde, at det har kunnet give anledning til misforståelse, men det synes jeg ikke den gode tanke skal undgælde for.

Kim Andersen (V):

Jeg vil gerne sige til miljøministeren, at det er altså ikke udtryk for, at Venstre har slået automatpiloten til, eller at vi er sure eller tvære, når vi ymter lidt i denne sag, men der er nogle helt fundamentale spørgsmål, vi savner svar på.

Vi er helt med på ministerens dejlige sang om behovet for øget kontrol og et effektivt tilsyn for at undgå alle disse rædsler, som denne her branche, herunder specielt kosmetikbranchen, kan udvise. Det er vi helt, helt, helt med på, vil jeg sige til ministeren.

Det, vi ikke er helt med på, er en generel bemyndigelsesbestemmelse, der gør, at ministeren her får en skatte- og afgiftsskrue, så han kan dirigere provenuet hen til det, han måtte finde for godt.

Jeg vil gerne have ministerens reaktion og svar på – hvis ministeren hører efter – hvad det er, Finansministeriet skriver i sit høringssvar af 13. november.

Her fremgår det på side 1, ad afsnit 1, at finansministeren beder om, at ministeren redegør for, hvad det er, man vil med det her lovforslag. Der kan jo i dag indgås frivillige aftaler. Hvis det er noget, brancheorganisationen ønsker, skal det fremgå af lovforslaget. Det gør det ikke. Kan det skyldes, at det i virkeligheden ikke er brancheorganisationerne, herunder kosmetikbranchen, som ønsker, at man indgår sådanne aftaler?

Ministeren har allerede i den nuværende lov mulighed for at indføre gebyrer for specifikke kontrolopgaver; det har han ifølge lovens § 32 b. Nu vil han have en generel bestemmelse. Jeg er meget enig med Kristeligt Folkeparti